

We zitten volop in het badseizoen. De vacanties zijn aan den gang. Aan de stations, die, niet ver van de badplaatsen gelegen, daarvoor in aanmerking komen, ziet men dagelijks heele families, in het wit en andere helle kleuren gedost, de kinderen met de onmisbare emmertjes en schopjes gewapend, in de treinen neerstrijken.

Welk een aantrekkingskracht oefent die groote, koele zee toch uit op het dan zacht-aan gestoofde menschdom. En naast verkoeling, wat biedt zij ook tevens een fraai afwisselend schouwspel. Wat een water, wat een water. (En dan te bedenken, dat men nog alleen maar het bovenste ziet!) Hoe schoon bij uitnemendheid is het wisselend spel van het daglicht, blauw, grijs, groen en zilver over den geweldigen plas, en vooral onvergelykelyk is de zonsondergang als een laaiend vuur over het water. En die fijne, zilte heete lucht, hoe heerlijk licht doet ze ons ademen, hoe manhaftig verbrandt zij de facies tot ze bruin als chocolademelk zijn. Die bruinheid komt natuurlijk niet ineens opzetten, eerst houdt zij voor-

TERUG VAN EEN ZEILTOCHTJE.

(foto P. Boom).

ze eerst met ons te roodaarden; de huid wordt glanzend rood; dan komen er op het vel blaasjes en beursigheidjes op de manier zooals olie uit geverfde planken gepieterd wordt, dan eerst treedt de waarachtige bruinheid in. En het is niet onvermakelyk de dames, die vroeger zich met uitgespreide parasols de gevoelige teint beschutten, thans met het gelaat moedwillig naar de zon te zien gekeerd, met het kennelijk doel toch maar vooral zoo gauw mogelijk gebruieneerd te zijn.

En dat krijgen ze ook gedaan. De lucht en de zee zijn om dezen tijd in hun volle kracht; ze weten dat het in het seizoen is, en gedragen zich daarnaar; voor de menschen, die zoo op hen gesteld zijn, dat ze er hun woonhuizen in stad en te lande voor in den steek laten, hebben ze ook wat over.

De zee is goedig, moederlijk-goedig.

Als je haar zoo stil in de zon ziet liggen luieren, zou je niet zeggen dat ze op andere tijden zoo op haar poot kan spelen.

DE EERSTE STAP IN DEN GROOTEN PLAS. (foto Boedecker).

Ze is nu mak, en weet wat er van haar verlangd wordt. Zachtzinnig speelt zij met de kinderen. Ze is als een lam. Kijk dien kleinen jongen op onzen kiek; die wordt door zijn oudste zusje aan moeder Zee gegeven om wat met hem te spelen.

En kijk me op onzen anderen kiek die scheepjes eens balanceren.

De sterke zee duwt ze een beetje op en neer als babies, die ze zachtjes op haar schoot laat paartje-rijden.

Wat een bedrijvigheid dagelijks aan het strand! Als in een heel groot bijenpark. Met die vele, vele honderden badstoelen bij elkaar lijkt het daar werkelijk wel een beetje op. En de prettige ongegeneerdheid, die er heerscht, vooral op de kleinere badplaatsen.

Het moet al een heel stijve Stastok van een vader zijn als hij op zijn minst zijn jas niet uittrekt, en zijn overhemdsmouwen tot zijn ellebogen ophijscht om de kleuters te helpen bij het graven van een fort, met singels van een volledig

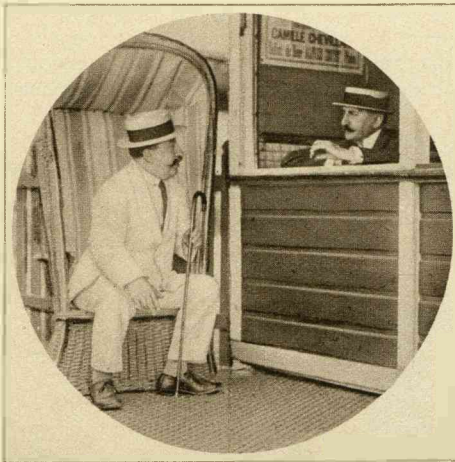
gezien, die te keer gingen, of, met permissie, haar nek werd omgedraaid, en die gilden als magere varkens. De zeiltochtjes, het graven, het zwemmen en baden, het „pootjes-wasschen”, het zijn de genoegens in de uren waarin beweging gezocht wordt.

Maar, jongen, zoo'n zitje in een badstoel, terwijl de heerlijke zeelucht je zalig-frischjes afwaaiert is iets, wat je, zooals men dat noemt, ook niet weg moet poetsen.

Zoo'n strandstoel is een heele knusheid, een heele rust, je voelt je er zoo in thuis, hè.

Zie b.v. op een van deze kieken den heer Camille Chevillard, dirigent van het Lamoureux-orkest, gezellig in zijn Scheveningschen badstoel zitten praten met den heer Goldbeck, den directeur der maatschappij „Zeebad Scheveningen”. . . . zoo'n badstoel, Scheveningsch of Zandvoortsch, of Noordwijksch of waar ook aan onze westerstranden is het toppunt van zalige gezelligheid.

Toen wij dit schreven, was het zomersch.

De dirigent-directeur van het Lamoureux-orkest te Scheveningen, de heer Camille Chevillard, (links op de foto) in gesprek met den heer B. Goldbeck, directeur-gen. der mij. „Zeebad Scheveningen”. (foto Wolf).

Toen de foto's genomen werden, niet minder.

Maar regen en wind komen daar juist een klein beetje de pret verstoren. Hopen we dat als dit nummer van „Panorama” uitkomt, het zomersche weer zich opnieuw hersteld heeft, en voor een poosje. Het doet een mensch deugd.

Bovendien. wat is slecht weer niet een enorme schade voor de badplaatsen zelve en de ondernemers van verschillende inrichtingen, die kosten noch moeiten sparen om den badgasten het verblijf zoo aantrekkelijk mogelijk te maken.

Een slecht seizoen is voor vele menschen een niet te overkomen schade.

Men heeft slechts te bedenken dat bij gunstig weer Scheveningen jaarlijks tot 35.000 badgasten herbergt; Zandvoort ongeveer 11.000 onderdak verschaft; dat Noordwijk het laatste jaar er 6300 gastvrijheid verleende enz. enz.

Het is als een ontzaglijk leger, dat met zijn trits van bagagewagens jaarlijks daar naar den westelijken waterkant trekt.

En niet slechts landslieden vormen dat leger, ook vreemdelingen, vooral Duitschers treffen we aan.

waterschap, of van een ander min of meer gecompliceerd bevoelingswerk.

Het is een gezwoeg en een gelach, een drukte en een pret in die kleine familie-kampementen geflankeerd door badstoelen, waarin ma's, oma's en tantes als ze wakker zijn zich onledig houden met verbieden of boeken lezen, terwijl, zooals op een van onze kieken, de vader voor zijn huppeldepuppen zijn beste beentje, of liever gezegd, allebei zijn beste beentjes vóórzet en ze een kuil graaft van wat ben je me.

En dan het vertrekken en aankomen van de zeilscheepjes, die tegen zoogenaamde civiele prijzen den dagjesmenschen de illusie van een zeereis geven.

Door struische mannetjes-putters van zeelui worden ze er heengebracht of afgehaald; het laatste is op een van onze kieken te zien.

Deze juf houdt zich bedaard, vindt het een heel gemak, zoo'n levenden draagstoel onder zich te hebben, maar ik heb ze van mijn leven

„EEN KOSTBAAR VRACHTJE”

(foto Wolf).

Het is alsof in den hitte-tijd de bevolking van steden en platteland, zoodra de felle zon haar kracht op hun body eens beproeft, ijlings opbreekt en samenstroomt aan den oever van het koele en onafzienbare watervlak.

Maar, zooals we boven zeiden daar is allereerst voor noodig echt-zomersch weer.

